

Sygn. akt I CSK 357/11

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa I. G.

przeciwko Krajowemu Depozytowi Papierów Wartościowych S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 16 grudnia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W niniejszej sprawie nie zachodzą wskazane przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania. Przede wszystkim nie można uznać, że treść skargi wskazuje, iż jest ona oczywiście uzasadniona. Nie można dopatrzeć się skutecznego zarzutu naruszenia art. 140 ust. 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384 ze zm.) w brzmieniu sprzed 21.10.2009 r., gdyż przepis ten w sposób jednoznaczny wymagał dla możliwości uzupełnienia listy wierzytelności inwestorów dysponowania prawomocnym orzeczeniem sądu stwierdzającym prawo inwestora do otrzymania rekompensaty oraz jej wysokość. Okolicznością bezsporną w sprawie było, że skarżąca takim orzeczeniem sądowym nie dysponowała.

Z tego samego względu nie można zgodzić się ze skarżącą, że na gruncie wspomnianej regulacji występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, czy prawo inwestora do zgłaszania rekompensat nieobjętych listą jest uzależnione od tego, czy syndyk skorzystał z prawa do korekty stanu wierzytelności, gdyż kwestia ta nie miała decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w związku z brakiem uzyskania przez skarżącą wymaganego ustawą prejudykatu sądowego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Na podstawie art. 102 w zw. z art. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Sąd Najwyższy postanowił nie obciążać powódki kosztami postępowania na rzecz pozwanego.